

Sygn. akt III KK 241/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **E. J. i Z. J.**,
oskarżonych z art. 284 § 2 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 21 czerwca 2022 r.,
wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w przedmiocie wstrzymania
wykonania
wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. akt III Ka (...),

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2021 r. Sąd Okręgowy w R., w sprawie o sygn. akt III Ka (...), zmienił wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 27 stycznia 2021 r., X K (...), i uniewinnił E. J. i Z. J. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.

Wyrok został zaskarżony kasacją przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego na niekorzyść oskarżonych. W kasacji zarzucono mu rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na obrazie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie i ustosunkowanie się do podniesionych w apelacji zarzutów, poprzez ich uwzględnienie w sprawie w ramach dowolnej i wybiórczej oceny

materiału dowodowego, z uwzględnieniem i powieleniem argumentacji zawartych w apelacji, bez zauważania, iż zarzuty tam określone nie mają zastosowania do przedmiotowej sprawy, gdyż po pierwsze brak jest możliwości przyjęcia aby oskarżeni nie dopuścili się przestępstwa z art. 284 § 2 k.k., ew. zasadne było rozważenie przez sąd odwoławczy czy oskarżeni dopuścili się przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., jak również sąd odwoławczy w sposób wadliwy zrehabilitował treść uzasadnienia, która nic zawiera informacji w sposób jasny i czytelny wskazujących na konieczność uniewinnienia oskarżonych, w tym w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy brał udział sędzia delegowany do rozpatrywania przedmiotowej sprawy w Sądzie Okręgowym w R. w sposób nieuprawniony, co w konsekwencji doprowadziło do rozpatrywania sprawy w składzie niewłaściwym, a następnie do przyjęcia przez Sąd Okręgowy w R., jako sąd odwoławczy, błędnego zapatrywania, że materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie jest wystarczający do uznania oskarżonych za winnych zarzucanego im czynu zabronionego, co skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia i uniewinnieniem oskarżonych, w sytuacji gdy prawidłowo analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanego im czynu zabronionego z art. 284 § 2 k.k. ew. z art. 286 § 1 k.k.

W związku z tym zarzutem skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w R. do ponownego rozpoznania.

Następnie skarżący złożył wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku sądu odwoławczego, w zakresie jego pkt II i III w związku z trudną sytuacją finansową oskarżyciela posiłkowego i faktem złożenia kasacji. Wymienione punkty wyroku dotyczyły zasądzenia od oskarżyciela posiłkowego 120 zł tytułem opłaty sądowej oraz na rzecz każdego z oskarżonych po 5628 zł z tytułu kosztów zastępstwa adwokackiego w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego

wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji świadczy o jego zasadności.

W literaturze podkreśla się również, że instytucja ta nie może znaleźć zastosowania, gdy jako przesłanka do wstrzymania wykonania orzeczenia wskazywane są okoliczności dotyczące sytuacji osobistej strony (np. stan jej zdrowia), rodzinnej (obowiązek utrzymania rodziny), czy majątkowej (zapewnienie sobie lub rodzinie środków utrzymania), gdyż te okoliczności mogą być powołane we wniosku o odroczenie wykonania kary lub zarządzenie przerwy w odbywaniu kary (zob. D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022, art. 532, teza 8).

Ta ostatnia okoliczność zdecydowała o nie uwzględnieniu przedmiotowego wniosku. Wprawdzie w powołanym stanowisku doktryny argument ten odnoszony jest do kar o charakterze finansowym, ale to samo dotyczy zasądzenia kosztów zastępstwa postępowania. Zgodnie z art. 206 § 2 k.k.w. w zakresie rozkładania na raty i umarzania należności sądowych stosuje się odpowiednio art. 49-51 k.k.w. istnieje zatem możliwość rozłożenia należności sądowych na raty oraz ich częściowego lub całkowitego umorzenia.

W związku z powyższym nie zaistniały podstawy do wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia w zakresie jego pkt II i III.

